

Protos. NICODIM MĂNDIȚĂ

VIATA MAICII DOMNULUI

*Se tipărește cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Părinte **GALACTION**
Episcopul Alexandriei și Teleormanului*

Dorința înflăcărată a multor credincioși ne-a silit și pe noi a alcătui și a da la lumină istorisirea vieții Maicii Domnului. În această lucrare, culeasă din Tezaurul Ortodoxiei noastre, am făcut ce am putut pentru a potoli foamea și setea credincioșilor creștini, spre a-mi împlini o imperioasă datorie (așa modest pe cât am putut) (Mt. 24, 45-51; 25; 1 Cor. 9, 16-27; Apc. 2; 3) și în această latură a credinței creștinești...

Cu darul lui Dumnezeu, prin lucrarea de față m-am hotărât să aprind cât voi putea mai mult lumina cunoștinței despre Preasfânta Fecioară Maria, Maica lui Hristos Dumnezeu, în mintea și ființa dragilor noștri compatrioți români-ortodocși, ca și pe această cale sistematică să putem depărta cu succes întinericul necunoștinței hulitorilor necredincioși și pleiadei sectarilor. Chiar dacă în unele locuri nu vom reuși, totuși, să nu lăsăm a da peste noi întinericul acesta; ci izbindu-se de cunoștințele noastre luminate, să se întoarcă înapoi, sfărâmându-se și spulberându-se, dimpreună cu toți cei ce atacă legea și neamul nostru românesc, și așa, noi să rămânem pururea stăpâni vrednici, folosiți și folositori, ai Tezaurului Ortodoxiei, păstrat cu prețul vieții de Sfinții Părinți, de Mărturisitori și de străbunii noștri scumpi. Aur curat, veritabil, am primit de la străbunii noștri, aur curat, veritabil, să lăsăm urmașilor noștri.

Milostivul Dumnezeu să completeze cu darul Său toate lipsurile și să îmbogățească cu har pe toți cititorii și ascultătorii celor scrise și în această carte, călăuzindu-i zilnic pe căile vieții și ale progresării în tot lucrul bun, spre slava Lui și folosirea neamului nostru românesc, creștin ortodox.

„Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu noi cu toții. Amin“ (2 Cor. 13, 14).

*Cel mai mic între Iereii-Monahi
Nicodim Măndiță
Protosinghel*

*Soborul
Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu
26 decembrie 1941*

PARTEA I

AURORA CREȘTINISMULUI

Sfinții Părinți Ioachim și Ana

Neamul omenesc prăbușit, sub povara păcatului strămoșesc și a păcatelor proprii, în întuneric și în umbra morții, aștepta cu ardoare venirea Răscumpărătorului, care după proorocii avea să Se nască dintr-o Fecioară (Is. 7, 14). Unica pereche de soți care au avut înalta fericire să devină părinții acestei Fecioare, au fost Sfinții Ioachim și Ana. Tatăl Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, Sfântul și dreptul Ioachim, a fost din seminția Patriarhului Iuda (fiul lui Iacob-Israel) și a marelui Prooroc împărat David, prin Natan Proorocul și seminția acestuia (Lc. 3, 34-31). Sfânta și dreapta Ana a fost fiica preotului Mathan, din neamul Arhiereului Aaron, fratele lui Moise, din seminția Patriarhului Levi (unul din cei 12 fii ai Patriarhului Iacob-Israel). Preotul Mathan având de soție pe Maria din Bethleem, a născut cu ea trei fiice: pe Maria, Sovia și pe Ana. Primele două fiice au fost căsătorite în Betleem. Acolo Maria a născut pe Salomeea; iar Sovia a născut pe Elisabeta, care a devenit soția Preotului Zaharia și mama Sfântului Prooroc Ioan, Înainte-Mergătorul și Botezătorul Domnului. A treia fiică, Sfânta și dreapta Ana, s-a căsătorit cu Sfântul și dreptul Ioachim, din Nazaretul Galileei.

Amândoi soții, Ioachim și Ana, erau binecuvântați de Dumnezeu pentru milosteniile și binefacerile ce făceau. Amândoi erau de neam împărătesc, ales, cinstit. Ei aveau averi și bogății mari. Cu toate acestea, amândoi soții duceau o viață bună, curată, sfântă și duhovnicească, ceea ce foarte rar se află în lumea îndestulaților.

Drepții soți Ioachim și Ana, zilnic se împodobeau prin feluritele bunătăți: milostenii, faceri de bine și viețuire cuvioasă. Pe lângă

toate acestea ei aveau obiceiul ca la fiecare prăznuire anuală să se suie la Paști, Rusalii și la sărbătoarea corturilor (a) cu daruri la Templul Sfânt din Ierusalim. În vremea acestor prăznuiri ei împărteau veniturile din averile lor în trei părți, o parte o dădeau lui Dumnezeu pentru trebuințele Bisericii Lui, a doua parte o dădeau milostenie la săraci, iar a treia parte o foloseau pentru trebuințele întreținerii gospodăriei și a vieții lor zilnice. Astfel de viață aleasă, pioasă sfântă și bineplăcută lui Dumnezeu, au trăit vreo 50 de ani. Acești doi soți erau cuprinși de o mare mâhnire și durere pentru că n-aveau nici un copil.

În vremurile acelea era obiceiul ca soții care nu făceau copii să fie considerați de toți, ca: păcătoși, netrebnci înaintea societății omenești și a lui Dumnezeu. Pe atunci lumea credea că soții fără copii sunt pedepsiți de Dumnezeu pentru oarecare păcate ascunse și grele. Nimeni nu vrea să mănânce la masă cu dânsii. În Biserică li se rânduia și li se hotăra să șadă în locul cel mai de jos, la spatele tuturor celor ce aveau copii. Când duceau daruri la Sfânta Biserică, jertfa lor era primită la urma tuturor celor ce aveau copii. Astfel erau socotiți și Sfinții Ioachim și Ana de toată lumea. Adânc întristați și îndurerați pentru aceasta, amândoi dreptii, adeseori se rugau lui Dumnezeu cu lacrimi fierbinți și cu post, ziua și noaptea, ca să le dăruiască și lor copii.

Într-una din zilele acelea ale întristării și rugăciunilor zilnice pe care ei le făceau înaintea lui Dumnezeu, sosind un mare praznic al evreilor, dreptul Ioachim a îndrăznit a aduce daruri bogate, jertfe de mare preț, în Biserica Domnului din Ierusalim, înaintea celorlalți evrei cu copii, ce-și aduceau darurile lor fiecare, după puterea sa. Mare i-a fost durerea și întristarea când s-a văzut respins, ocărât și izgonit cu rușine de la altar. Isahar, arhiereul anului aceleuia, respingându-l cu daruri cu tot înapoi, l-a înfruntat zicându-i: „Nu se cade nouă a primi din mâinile tale daruri, fiindcă sunteți sterpi, fără de copii, deci lipsiți de dumnezeiasca binecuvântare pentru

(a) Paștile reamintea israeliților de scăparea din seculara robie a Egiptului și mântuirea din moarte a întâi-născuților lor; Cincizecimea-Rusalile, reamintea de darea legii sfinte pe Muntele Sinai; iar sărbătoarea Corturilor le reamintea de grija minunată a lui Dumnezeu pentru poporul Israelit în călătoria celor patruzeci de ani prin pustie (Ies. 23, 14-17; 34, 24; Deut. 16, 16-17).

oarecare păcate tănuite ale voastre. Rămâi a-ți da darurile tale la urma tuturor evreilor cu copii, după rânduiala noastră bisericească“.

În același timp și loc l-a mai umilit și un evreu din seminția lui Ruvim, împroșcându-l cu cuvinte mușcătoare și zicându-i: „Pentru ce tu, sterp fiind, apuci înainte de noi, părinți cu copii, ca să aduci darurile tale înaintea lui Dumnezeu? Au nu vezi tu cât de nevrednic ești a-ți aduce jertfele cu noi, odată ce știi că n-ai lăsat urmași în Israel ca noi?!“ Acestea și alte ocări auzindu-le dreptul Ioachim, s-a mâhnit mult și a plecat de la Biserica Domnului foarte întristat, umilit și defăimat. Atunci i s-a întors strălucirea serbării aceleia în întristare neguroasă și bucuria praznicului în plângere și tânguire dureroasă.

Plecând rușinat din Biserică, atât de groaznic s-a mâhnit și amărât în sufletul său, încât trecând pe lângă casa lui a zis către Ana, soția sa; „Ano! Ano! Pe mine nu mă mai trage inima să intru în casa mea. Sunt așa de mâhnit și rușinat din cauza nerodirii noastre, că nu-mi mai vine să mai stau în casă nici să mai fiu viu măcar o zi, fiindcă tare mai suntem noi urgisiți de Dumnezeu și de oameni... Ano, tu rămâi acasă. Fă milostenie cât poți și ascunzându-te în grădina, roagă-te lui Dumnezeu fierbinte, să ne dăruiască și nouă copii“. Acestea zicându-le bătrânul Ioachim îndurerat, s-a dus în pustie la păstorii turmelor sale. Ajungând acolo s-a aruncat cu fața la pământ, a plâns cu lacrimi fierbinți înaintea lui Dumnezeu, Care nu le dăruise copii, din care cauză fusese înfruntat, ocărât, defăimat și rușinat în Templul din Ierusalim.

Plângeri, rugăciuni și făgăduințe

Inubitoarea de Dumnezeu, Sfânta și dreapta Ana – după plecarea soțului său la munte – a dat milostenii la săraci și s-a ascuns apoi în grădina casei sale, și acolo se tânguia: pentru că arhiereul n-a voit a le primi darurile, pentru nerodirea ei și pentru mâhnirea soțului său, care părăsind-o s-a dus în pustie. „Acum – zicea ea cu nemângâiate lacrimi – eu sunt mai ticăloasă decât toate femeile care s-au învrednicit a deveni mame în lumea aceasta. De oameni sunt defăimată, de Dumnezeu lepădată și de bărbat lăsată. De care nevoie voi plânge mai întâi? Pentru văduvie, ori pentru nerodirea mea? Pentru sărăcia mea, ori pentru că nu m-am învrednicit și eu a mă numi „mamă“ de copii? Oare pentru ce voi plânge mai mult?“...

O slujnică a ei numită Iudita, văzând-o tânguindu-se atât de amar, se silea a o mângâia. Însă toate încercările rămăneau zadarnice. Nimenea și nimic nu putea să o mângâie, așa de mare îi era mâhnirea. Odinioară tânguindu-se, s-a dus în livada sa și șezând sub un copac de dafin, a văzut un cuib de pasăre cu puii mici într-însul. Durerea inimii sale mărindu-se și mai mult la vederea micilor puișori, a început iarăși a se tângui, zicând: „Vai mie, lipsitei, că eu sunt cea mai ticăloasă între fiicele lui Israel. Eu singură sunt femeia cea mai defăimată în Israel. Toate își poartă rodul pântecelui pe bratele lor! Toate se mângâie cu fiii și cu fiicele lor! Eu singură sunt străină de această mângâiere și săracă de această binecuvântare dumnezeiască! Vai mie! Toate darurile soților israeliți se primesc la Biserica Domnului și li se dă cinste pentru nașterea lor de fii, iar eu sunt lepădată și rușinată! Vai mie! Cine mai e așa de nevrednică și defăimată ca mine! Nici păsărilor cerului, nici fiarelor pământului nu m-am învrednicit a mă asemăna, căci iată, acelea sunt roditoare înaintea Ta, Doamne Dumnezeule, iar eu mă aflu stearpă. Vai mie, nici pământului nu m-am asemănat, că acesta răsare și își crește semintele sale, și aducând roduri Te binecuvintează pe Tine Dumnezeule, Tată ceresc; pe când eu ani de-a rândul m-am arătat nero-

posturi dreptii soți, Ioachim și Ana, până ce Dumnezeu le-a ascultat rugăciunea, răspunzându-le cu mângâieri mari prin arhanghelul Său.

Odinioară Ana, soția lui Elcana, văzându-se stearpă și ocărată pentru nerodnicia ei de copii, adânc mâhnită s-a dus înaintea Cortului Sfânt din Silo și s-a rugat Domnului să-i dăruiască un copil. Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea dăruindu-i pe Samuel pe care ea l-a dat Bisericii. După aceea a mai născut și alți trei fii și două fiice (1 Împ. 1; 2). Asemenea în cinci decenii s-au rugat cu mai multe binefaceri și

ditoare. Eu singură am rămas o stearpă rușinată pe pământ. Vai mie! Doamne! Doamne! Eu păcătoasa singură am sărăcit de facerea de roade“...

Așa tânguindu-se și umilindu-se, plecându-și fața până la pământ, se ruga cu lacrimi fierbinți și cu credință înflăcărată lui Dumnezeu, zicând iarăși: „Doamne, Dumnezeule, Atotfăcătorule, Cel ce numai cu Cuvântul Tău ai făcut cerul și pământul cu toate cele ce sunt într-însele; Dumnezeule, Cel ce ai zis făpturilor Tale să crească și să se înmulțească, Tu Cel ce ai binecuvântat pe Sara, soția lui Avraam, și la bătrânețile ei a născut pe Isaac, și ai dăruit Anei, ce era stearpă, pe Samuel Proorocul și alți copii, dă-mi și mie, Doamne, roadă pântecelui meu, și pe cea neroditoare arat-o roditoare cu atotputernicia Ta...Și orice voi naște: fecior ori fecioară, o voi închina Ție cu toată inima, dăruind-o Bisericii Tale, pentru a-ți sluji acolo pururea“...

Acestea și multe altele grăindu-le dreapta Ana cu mare tânguire, i s-a arătat îngerul Domnului, zicându-i: „Ano! Ano! S-a auzit rugăciunea ta. Suspiniunile tale au străbătut norii și treptele cerurilor; iar lacrimile tale fierbinți au ajuns înaintea lui Dumnezeu. Iată, tu vei zămisli și vei naște o Fiică, cea preabinecuvântată. Pentru aceasta se vor binecuvânta toate seminiile pământului și printr-însa se va dărui mântuire lumii. Numele Fiicei acesteia ce o vei zămisli și naște, va fi „**Maria**“.

Auzind cuvintele acesteia mângâietoare ale îngerului, dreapta Ana s-a închinat lui Dumnezeu cu mulțumire și recunoștință, zicând: „Viu este Domnul Dumnezeul nostru. Orice voi naște îl voi da Bisericii, pentru a-i sluji

